

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 45/2481

อัยการศาลทหารกรุงเทพ โจทก์ หลวงประมาณพลพัสต์จำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องหาว่าจำเลยซึ่งเป็นทหารใช้อุบายหลอกลวงบุคคลพลเรือนให้ทำใบรับเงินปลอมขึ้นแล้วนำไปรับเงินปลอมนั้นมาเบิกเงินหลวงไปขอให้ลงโทษฐานใช้หนังสือปลอมดังนี้ คดีตกอยู่ในอำนาจศาลทหารที่จะพิจารณาพิพากษาโจทก์ฟ้องจำเลยซึ่งเป็นนายทหารสัญญาบัตรว่า กระทำผิดกฎหมายต่างกรรมต่างวาระกันหลายอย่าง ฉะเพาะฟ้องของ ๒ และ ๓ โจทก์กล่าวหาว่า จำเลยทำอุบายหลอกลวง ซ. ครั้งหนึ่ง และ บ. ครั้งหนึ่งให้ทำใบรับเงินปลอมว่าได้ขายเข้าให้แก่ กองทหาร แล้วจำเลยนำไปรับเงินปลอมนั้นมาเบิกเงินหลวงไป ศาลล่างทั้ง ๒ พิพากษาว่า ซ. และ บ. เป็นบุคคลพลเรือน มีส่วนกระทำความผิดร่วมกับจำเลยมาแต่ต้น ย่อมมีผิดฐานเป็นตัวการและผู้สมรู้ด้วย คดีไม่ได้อยู่ในอำนาจศาลทหาร จึงพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์ ศาลฎีกาตัดสินว่า เรื่องนี้ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้กล่าวหาผู้ที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารทำผิดในคดีอาญาด้วยจะเป็นตัวการหรือผู้สมรู้แต่ข้อใดเลย ในฟ้องโจทก์กล่าวว่าการที่พลเรือนทั้ง ๒ ทำใบรับเงินขึ้นเพราะถูกจำเลยใช้อุบายหลอกลวง และได้อ้างคนทั้งสองมาเป็นพยานโจทก์ เป็นการรับรองว่าคนทั้งสองไม่ได้ทำผิดฐานปลอมใบรับเงินด้วย โจทก์อ้างกฎหมายขอให้ลงโทษจำเลยสำหรับฟ้อง ๒ ข้อนี้เพียงฐานใช้หนังสือปลอมตาม ม.๒๒๗ ทำได้ขอให้ลงโทษฐานปลอมหนังสือไม่ ทั้งทางพิจารณาก็ไม่ได้ความว่าคนทั้ง ๒ ได้กระทำความผิดด้วยจำเลยจึงต้องฟังว่าคดีนี้ไม่มีผู้ที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารทำผิดด้วยทุกข้อ คดีไม่ต้องถูกห้ามตามพระธรรมนูญศาลทหาร ม.๔๑ แต่ศาลชั้นต้นยังมิได้วินิจฉัยว่าจำเลยทำผิดจริงหรือไม่ ตามพระธรรมนูญศาลทหาร ม.๕๓(๕) จึงพิพากษาให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยชี้ขาดตัดสินคดีตามฟ้องโจทก์ที่กล่าวหาต่อไป อุบัตียกฟ้องตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 45/2481 อัยการศาลทหารกรุงเทพ โจทก์ หลวงประมาณพลพัสต์จำเลย

คำพิพากษา

ป.อ. ม. 222, ม. 224, ม. 227 ประมวลกฎหมายอาญาทหาร ม. 4 พ.ร.บ.พระธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ.2477 ม. 41, ม. 47, ม. 48, ม. 53 โจทก์ฟ้องหาว่าจำเลยซึ่งเป็นทหารใช้อุบายหลอกลวงบุคคลพลเรือนให้ทำใบรับเงินปลอมขึ้นแล้วนำไปรับเงินปลอมนั้นมาเบิกเงินหลวงไปขอให้ลงโทษฐานใช้หนังสือปลอมดังนี้ คดีตกอยู่ในอำนาจศาลทหารที่จะพิจารณาพิพากษาโจทก์ฟ้องจำเลยซึ่งเป็นนายทหารสัญญาบัตรว่ากระทำความผิดกฎหมายต่างกรรมต่างวาระกันหลายอย่าง ฉะเพาะฟ้องของ ๒ และ ๓ โจทก์กล่าวหาว่า จำเลยทำอุบายหลอกลวง ซ. ครั้งหนึ่ง และ บ. ครั้งหนึ่งให้ทำใบรับเงินปลอมว่าได้ขายเข้าให้แก่กองทหาร แล้วจำเลยนำไปรับเงินปลอมนั้นมาเบิกเงินหลวงไป ศาลล่างทั้ง ๒ พิพากษาว่า ซ. และ บ. เป็นบุคคลพลเรือน มีส่วนกระทำความผิดร่วมกับจำเลยมาแต่ต้น ย่อมมีผิดฐานเป็นตัวการและผู้สมรู้ด้วย คดีไม่ได้อยู่ในอำนาจศาลทหาร จึงพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์ ศาลฎีกาตัดสินว่า เรื่องนี้ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้กล่าวหาผู้ที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารทำผิดในคดีอาญาด้วยจะเป็นตัวการหรือผู้สมรู้แต่ข้อใดเลย ในฟ้องโจทก์กล่าวว่าการที่พลเรือนทั้ง ๒ ทำใบรับเงินขึ้นเพราะถูกจำเลยใช้อุบายหลอกลวง และได้อ้างคนทั้งสองมาเป็นพยานโจทก์ เป็นการรับรองว่าคนทั้งสองไม่ได้ทำผิดฐานปลอมใบรับเงินด้วย โจทก์อ้างกฎหมายขอให้ลงโทษจำเลย

สำหรับฟ้อง ๒ ข้อนี้เพียงฐานใช้หนังสือปลอมตาม ม.๒๒๗ ทำได้ขอให้ลงโทษฐานปลอมหนังสือไม่
ทั้งทางพิจารณาก็ไม่ได้ความว่าคนทั้ง ๒ ได้กระทำความผิดด้วยจำเลยจึงต้องฟังว่าคดีนี้ไม่มีผู้ที่มีได้อยู่ใน
อำนาจศาลทหารทำความผิดด้วยทุกข้อ คดีไม่ต้องบอกห้ามตามพระธรรมนูญศาลทหาร ม.๔๑ แต่
ศาลชั้นต้นยังมิได้วินิจฉัยว่าจำเลยทำความผิดจริงหรือไม่ ตามพระธรรมนูญศาลทหาร ม.๕๓(๕) จึง
พิพากษาให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยชี้ขาดตัดสินคดีตามฟ้องโจทก์ที่กล่าวหาต่อไป(วิเศษ-อรรถกฤต
ช.เพ็ญชาติ-อิสร์)ศาลชั้นต้น - นายสำราญ + ศาลอุทธรณ์ - + ทพปัญญาแหล่งที่มาของผู้ช่วย
ผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดง
ศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องจำเลยซึ่งเป็นนายทหารสัญญาบัตรว่า
กระทำความผิดกฎหมายต่างกรรมต่างวาระกันหลายอย่าง ฉะเพาะฟ้องของ ๒ และ ๓ โจทก์กล่าวหาว่า
จำเลยทำอุบายหลอกลวง ช. ครั้งหนึ่ง และ บ. ครั้งหนึ่งให้ทำใบรับเงินปลอมว่าได้ขายเข้าให้แก่
กองทหาร แล้วจำเลยนำใบรับเงินปลอมนั้นมาเบิกเงินหลวงไป ศาลล่างทั้ง ๒ พิพากษาว่า ช. และ
บ. เป็นบุคคลพลเรือน มีส่วนกระทำความผิดร่วมกับจำเลยมาแต่ต้น ย่อมมิผิดฐานเป็นตำรวจและผู้สมรู้
ด้วย คดีไม่มีอยู่ในอำนาจศาลทหาร จึงพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์ ศาลฎีกาตัดสินว่า เรื่องนี้ไม่ปรากฏ
ว่าโจทก์ได้กล่าวหาผู้ที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารทำความผิดในคดีอาญาด้วยจะเป็นตำรวจหรือผู้สมรู้
แต่ข้อใดเลย ในฟ้องโจทก์กล่าวหาว่าการที่พลเรือนทั้ง ๒ ทำใบรับเงินขึ้นเพราะถูกจำเลยใช้อุบาย
หลอกลวง และได้อ้างคนทั้งสองมาเป็นพยานโจทก์ เป็นการรับรองว่าคนทั้งสองไม่ได้ทำความผิดฐาน
ปลอมใบรับเงินด้วย โจทก์อ้างกฎหมายขอให้ลงโทษจำเลยสำหรับฟ้อง ๒ ข้อนี้เพียงฐานใช้หนังสือ
ปลอมตาม ม.๒๒๗ ทำได้ขอให้ลงโทษฐานปลอมหนังสือไม่ ทั้งทางพิจารณาก็ไม่ได้ความว่าคนทั้ง ๒
ได้กระทำความผิดด้วยจำเลยจึงต้องฟังว่าคดีนี้ไม่มีผู้ที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารทำความผิดด้วยทุกข้อ คดี
ไม่ต้องบอกห้ามตามพระธรรมนูญศาลทหาร ม.๔๑ แต่ศาลชั้นต้นยังมิได้วินิจฉัยว่าจำเลยทำความผิดจริง
หรือไม่ ตามพระธรรมนูญศาลทหาร ม.๕๓(๕) จึงพิพากษาให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยชี้ขาดตัดสินคดีตาม
ฟ้องโจทก์ที่กล่าวหาต่อไป

องค์คณะ

วิเศษ · อรรถกฤต ช.เพ็ญชาติ · อิสร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/45/2481>